

ŠOKUJÚCI PSYCHOLOGICKÝ TRILER

ANATÓMIA LŽÍ

FREIDA McFADDEN

od autorky bestselleru *Pomocníčka*

MOTÝČ

ANATÓMIA LŽÍ

ANATÓMIA LŽÍ

FREIDA McFADDEN

VYDAVATELSTVO MOTÝL

NEVER LIE

Copyright © 2022 by Freida McFadden

All rights reserved.

Translation © Dorota Lamačková, 2023

Cover photo © shutterstock/stefanodineno, ecrafts

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2023

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-348-4

Pre moju rođinu

PREDSLOV

ADRIENNE

Všetci klamú.

Pred rokmi sa uskutočnil psychologický experiment, ktorého cieľom bolo odhadnúť výskyt nečestného správania. Zahŕňal pokazený automat.

Účastníkov experimentu informovali o tom, že automat nefunguje. Ak vložia dolár, pokazený stroj im vydá najprv cukríky a potom aj dolár, ktorý za sladkosť zaplatili. Účastníci, ktorí automat použili, zistili, že je to naozaj tak. Kúpili si jeden, dva, tri či dokonca štyri cukríky a potom si svoje peniaze zobrali naspäť.

Na automate bol nápis: „Ak chcete nahlásiť akúkoľvek poruchu tohto automatu, zavolajte na toto číslo“. Uvedené číslo patrilo jednému z výskumníkov štúdie, no účastníci to nevedeli.

Skúste uhádnuť, koľko účastníkov zavolalo na toto číslo, aby nahlásilo pokazený automat.

Ani jeden.

Presne tak. Spomedzi desiatok účastníkov sa nenašiel nikto, kto by bol natoľko čestný, aby zavolať na toto číslo

a nahlásil pokazený automat. Všetci si vzali svoju sladkosť zadarmo a išli si po svojom.

Ako som povedala, všetci klamú.

Existuje mnoho ľahko identifikovateľných znakov, že človek klame, najmä ak nemá s klamaním skúsenosti. Ako vyštudovaná psychiatrička tieto znaky dôverne poznám. Odhaliť ich je takmer príliš jednoduché:

Klamári sa vrtia.

Menia tón hlasu alebo štýl vyjadrovania.

Klamári poskytujú druhým príliš veľa informácií a rozprávajú zbytočne podrobne, aby presvedčili seba alebo ostatných o tom, čo hovoria.

Na rozpoznanie a identifikáciu týchto vzorcov boli zhotovené stroje. No aj ten najlepší detektor lži má dvadsaťpäť-percentnú chybovosť. Ja som oveľa presnejšia.

Keď počúvate audionahrávky mojich stretnutí s pacientmi, nie vždy sa vám podarí klamanie rozpoznať. Dôležité vizuálne náznaky, ako napríklad vyhýbanie sa očnému kontaktu alebo zakrývanie si úst či očí, z nahrávky neodhalíte. Ak ste však mojím pacientom, sedíte v mojej kancelárii a rozprávate sa so mnou, môžem sledovať vašu tvár a vaše gestá a počúvať výšku vášho hlasu.

Zistím pravdu. Ako vždy.

Nikdy mi neklamte.

KAPITOLA 1

TRICIA

PRÍTOMNOSŤ

Sme úplne stratení a môj manžel si to nechce priznať. Nemôžem povedať, že je to pre Ethana nezvyčajné správanie. Sme svoji šesť mesiacov, čiže ešte stále sme novomanželia, a deväťdesiat percent času je to dokonalý manžel. Pozná tie najromantickejšie reštaurácie v meste, stále ma prekvapuje kvetmi, a keď sa ma opýta, aký som mala deň, naozaj potom počúva, čo hovorím, a kladie mi vhodné doplňujúce otázky.

Zvyšných desať percent času sa mi však chce kričať z toho, aký je tvrdohlavý.

„Minul si odbočku na Cedar Lane,“ hovorím mu. „Prešli sme ju po necelom kilometri.“

„Nie.“ Ethanovi na krku navrie desivá žila. „Tá odbočka ešte len bude. Neminuli sme ju.“

Znechutene si povzdychnem. V ruke zvieram vytlačené pokyny k domu vo Westchestri, ktoré nám láskavo

poskytla naša realitná agentka Judy. Áno, máme GPS. Signál však asi pred desiatimi minútami vypadol a teraz sa musíme spoľahnúť len na tieto písomné pokyny. Akoby sme žili v dobe kamennej.

Nuž, Ethan chcel bývať na odľahlom mieste. Jeho želanie sa napĺňa.

Najhoršie je, že *sneží*. Začalo sa to pred niekoľkými hodinami, keď sme odchádzali z Manhattanu. Najskôr to boli len roztomilé biele vločky, ktoré sa pri dotyku so zemou vyparili. Za poslednú hodinu sa tie vločky štvornásobne zväčšili. Už nie sú roztomilé.

A teraz, keď sme odbočili z diaľnice, sme prešli na pustejšiu úzku cestu, ktorá je celkom zasnežená. A Ethan nešoférije práve nákladné auto. Jeho BMW má síce nádherné ručne prešívane kožené sedadlá, ale iba predný pohon. A on nie je dvakrát zručný v jazde po snehu. Keby sme dostali šmyk, pravdepodobne by ani nevedel, či má odbočiť *do* šmyku alebo *zo* šmyku. (Do šmyku, však?)

BMW sa ako na želanie pošmykne na rozmočenom ľade. Ethanovi sa na volante neprekrvujú prsty. Auto usmerňuje, ale mne búši srdce. Sneženie sa naozaj zhoršuje. Ethan zastavuje na kraji cesty a nahaľuje ku mne ruku.

„Ukáž mi tie pokyny.“

Poslušne mu podávam trochu pokrčený kus papiera. Bodaj by ma bol nechal šoférovať. Ethan by nikdy nepriзнаl, že som v navigácii lepšia ako on. „Myslím, že sme prešli odbočku, Ethan.“

Pozera sa na hárok s napísanými pokynmi. Potom upriami prižmúrené oči na čelné sklo. Viditeľnosť je hrozná, aj keď stierače idú na plné obrátky a máme zapnuté diaľkové svetlá. Teraz, keď slnko na oblohe kleslo, vidíme

len asi desať metrov pred seba. Všetko, čo je ďalej, je čisto biele. „Nie. Viem, ako sa tam dostaneme.“

„Určite?“

Namiesto odpovede na moju otázku zašomre: „Predtým, ako sme odišli, si mala skontrolovať počasie.“

„Nemali by sme sa vrátiť?“ Stískam si ruky medzi kolenami. „Dom si môžeme pozrieť inokedy.“ Ako napríklad vtedy, keď nebude okolo auta zúriť príšerná snehová víchrica.

Môj manžel zvrtnie hlavu a pozrie na mňa, akoby som sa zbláznila. „Tricia, sme na ceste už takmer *dve hodiny* a do cieľa nám chýba asi desať minút. Teraz sa chceš *otočiť a ísť domov*?“

To je ďalšia vec, ktorú som o Ethanovi za tých šesť mesiacov, čo sme manželia, zistila. Keď si raz niečo vezme do hlavy, neustúpi, kým to nedotiahne do konca. Asi by som to mohla považovať za dobrú vec. Nechcela by som byť vydatá za muža, ktorý by po dome nechal kopu nedokončených projektov.

Ešte stále zisťujem, aký Ethan je. Všetky moje priateľky mi vyčítali, že som sa za neho vydala príliš rýchlo. Jedného dňa sme sa stretli v kaviarni – zakopla som, rozliala si nápoj hneď vedľa jeho stola a on trval na tom, že mi kúpi nový.

Bola to jedna z tých lások na prvý pohľad. Keď som ho uvidela, hneď som sa zamilovala do jeho svetlých vlasov popretkávaných ešte svetlejšími prameňmi. Oči mal modré ako obloha za jasného dňa a lemovali ich bledé riasy. Mal však výrazný nos, ako Riman, takže nebol prehnane pekný. Keď sa na mňa usmial, úplne ma dostal. Strávili sme spolu nasledujúcich šesť hodín. Dali sme si kávu a neskôr ma vzal

na večeru. Ešte v ten večer som sa rozišla so svojím priateľom, s ktorým som chodila vyše roka, a previnilo som mu vysvetlila, že som stretla muža, ktorého si chcem vziať.

O deväť mesiacov neskôr sme sa s mojím Romeom z kaviarne vzali. Šesť mesiacov nato sme sa presťahovali na predmestie. Celý náš vzťah sa vyvíjal veľmi rýchlo.

Zatiaľ však nič neľutujem. Čím viac sa o Ethanovi dozvedám, tým viac som zamilovaná. A on to cíti rovnako. Kráčať s ním spoločne na ceste životom je naozaj úžasné.

Až na jedno veľké tajomstvo, o ktorom ešte nevie.

„Fajn,“ hovorím. „Poďme nájsť ten dom.“

Ethan mi podáva hárok s pokynmi. Opäť štartuje BMW. „Viem presne, kam máme ísť. Je to priamo pred nami.“

To sa ešte uvidí.

Tentoraz ide pomalšie, jednak preto, lebo sneží, jednak preto, aby neprešvihol odbočku, o ktorej som si istá, že ju minul už po necelom kilometri jazdy. Aj ja sledujem cestu, hoci čelné sklo je teraz pokryté snehom. Snažím sa myslieť na niečo teplé a suché.

„Tam!“ Ethan zvolá. „Vidím ho!“

Nakloním sa na sedadle dopredu a napnem bezpečnostný pás. *Vidí ho? Čo presne vidí? Má na sebe neviditeľné okuliare na videnie v snehu či v noci?* Pretože ja vidím len sneh a za ním ďalší sneh a *za ním* čiernu tmú. Potom však spomaľuje a pred nami sa naozaj objavuje malá cestička, ktorá vedie do zalesnenej oblasti. Otáča diaľkové svetlá smerom k značke, ktorú pod snehom skoro nevidno. Odbočuje trochu prirýchlo a ja ledva rozoznávam slová.

Cedar Lane.

Kto by to bol povedal – Ethan mal celý čas pravdu. Bola som si istá, že minul odbočku na Cedar, ale neminul. Je

priamo tu. Hoci teraz, keď sme na maličkovej úzkej ceste, aby sme sa dostali k domu, mám obavy, že BMW to nezvládne. Keď sa pozriem na manželovu tvár, vidím, že sa obáva toho istého. Cesta k domu je len ledva vyasfaltovaná a teraz je ešte aj husto zasnežená.

„Mali by sme Judy povedať, aby nám ho ukázala čo najrýchlejšie,“ hovorím. „Aby sme tu neuviazli.“

Ethan súhlasne prikývol hlavou. „Musím byť úprimný. Chcel som niečo odľahlé, ale toto je šialené. Veď sme akoby uprostred...“

Jeho hlas sa zastavil v strede vety. Myslím si, že chcel zdôrazniť, že sme uprostred ničoho. No tie slová nestihol dopovedať. Ostali mu len otvorené ústa. Dom sa totiž konečne objavil na obzore.

A je neuveriteľný.

V inzeráte na Judinej webovej stránke sa spomína, že má dve poschodia plus podkrovie, ale ten opis toto rozľahlé sídlo vôbec nevystihuje. Stropy musia byť mimo-riadne vysoké, pretože sa zdá, že strmá sedlová strecha s hustým nánosom snehu sa dotýka oblohy. Strany domu lemujú okná so špicatými oblúkmi, ktoré mu dodávajú skôr vzhľad katedrály než miesta, kde žijú ľudia. Zdá sa, že Ethanovi úplne spadla sánka.

„Preboha,“ nadychuje sa. „Vieš si predstaviť, že by si žila v takomto dome?“

Svojho manžela síce poznám len niečo vyššie roka, ale už viem, čo znamená ten výraz v jeho tvári. Nie je to rečnícka otázka. On v tomto dome *chce* žiť. Ťahali sme úbohú Judy cez polovicu Westchestru a Long Islandu, pretože žiadne miesto, ktoré sme videli, nespĺňalo Ethanovu predstavu. No teraz...

„Páči sa ti?“ pýtam sa.

„Nemyslíš si, že je skvelý? Veď sa naň pozri.“

Otváram ústa, aby som vyjadrila súhlas. Krása tohto domu sa nedá poprieť. Je obrovský, elegantný a odľahlý – má všetko, čo sme hľadali. Je to ideálny dom pre deti, ktoré chceme v budúcnosti mať. Chcem Ethanovi povedať, že sa mi ten dom páči rovnako ako jemu. Že keď Judy príde, mali by sme jej na mieste urobiť ponuku.

No nemôžem to urobiť.

Pretože keď sa pozerám na toto rozľahlé sídlo, zmocňuje sa ma odporný pocit. Taký odporný, že si zakryjem ústa a zhlboka sa nadýchnem, aby som nevyvrátila obed na drahé čalúnenie BMW. Nikdy predtým som taký pocit nemala. Aspoň nie zo žiadneho z desiatok prázdnych domov, ktoré sme za posledných pár mesiacov obzreli. Nikdy som to tak intenzívne neprežívala.

V tomto dome sa stalo niečo strašné.

„Doriti,“ povie Ethan.

Znovu sa rozochvene nadychujem a odháňam ďalšiu vlnu nevoľnosti. Vtedy si všimnem, že sme sa prestali hýbať. Predné kolesá sa odhodlane točia, ale je to zbytočné. Auto je zaseknuté.

„Cesty sú príliš klzké,“ hovorí. „Vôbec sa nehýbeme.“

Objímam svoje telo, ktoré sa trasie napriek tomu, že sa v aute kúri na plné obrátky. „Čo budeme robiť?“

„No...“ Naťahuje ruku, aby zotrel trochu pary z čelného skla. „Sme celkom blízko domu. Môžeme to prejsť pešo.“

Ľahko sa mu to hovorí. Nemá na sebe topánky značky Manolo Blahnik.

„A zdá sa, že už je tu aj Judy,“ dodáva.

„Naozaj? Nevidím jej auto.“

„No hej, ale svetlá sú zapnuté. Musela zaparkovať v garáži.“

Cez zahmlené čelné sklo zažmúrim na dom. Teraz, keď sa pozerám bližšie, vidím, že v okne na poschodí svieti jediné svetlo. To je zvláštne. Keby realitná agentka ukazovala dom, nerozsvietila by svetlá na *prízemí*? Tam je však úplná tma. Svieti len tá jedna lampa na poschodí.

Opäť sa zachvejem.

„Pod,“ hovorí Ethan. „Lepšie nám bude vnútri. V aute predsa noc stráviť nemôžeme. Došiel by nám benzín a zamrzli by sme.“

To nie je lákavá predstava. Začínam ľutovať celý tento výlet. Čo mi to napadlo, trepať sa sem? No Ethanovi sa ten dom páči. Možno to nakoniec vyjde.

„Fajn,“ hovorím. „Poďme pešo.“

KAPITOLA 2

Panebože, je taká zima.

Len čo otvorím dvere auta, hlboko oľutujem, že som súhlasila s tým, že k domu prejdeme pešo. Mám na sebe vlnený kabát značky Ralph Lauren, ktorý mi siaha až po kolená, ale cítim sa, akoby som na sebe mala len list papiera. Zdá sa totiž, že vietor prechádza priamo cezo mňa, aj keď si natiahnem na hlavu kapucňu.

Najhoršie sú však na tom moje nohy. Mám obuté kožené čižmy, ale nie sú to práve čižmy *do snehu*, ak viete, čo tým myslím. Som veľmi rada, že mi pridávajú tri centimetre na výške a vyzerajú nádherne s úzkymi modrými džínsami, ale absolútne nechránia moje nohy pred tým metrom snehu, ktorý ich teraz obklopuje.

Prečo som si len kúpila pár štýlových topánok, ktoré mi vôbec neslúžia ako čižmy? Momentálne začínam hlboko lutovať všetky svoje životné rozhodnutia. Moja mama vždy hovorievala, že nemám vyjsť z domu v topánkach, v ktorých neprejdem aspoň kilometer.

„Si v pohode, Tricia?“ pýta sa Ethan. „Nie je ti zima, však?“

Krčí čelo, lebo ho mäťú moje drkotajúce zuby a pomaly modrajúce pery. Má na sebe čiernu lyžiarsku bundu, ktorú

si kúpil minulý mesiac, a hoci mu nevidím na nohy, som si celkom istá, že má veľké a teplé topánky. Chcela by som mu zakrútiť krkom za to, že ma k tomuto donútil, ale to by som musela vytiahnuť ruky z hlbokých vreciek a potom by som pravdepodobne mala omrzliny, pretože na rozdiel od neho nemám rukavice. Musím uznať, že ten muž sa pripravil lepšie ako ja.

„Je mi trochu zima,“ odpovedám. „Moje topánky nie sú odolné voči snehu.“

Ethan sa pozrie na svoju obuv a potom na moju. Po chvíli uvažovania sa prešuchne okolo boku auta a potom sa prikrčí vedľa mňa. „Dobre, naskoč mi na chrbát.“

Zabudnite na všetko, čo som povedala. Milujem svojho manžela. Naozaj.

Zvyšok cesty okolo nápisu NA PREDAJ na zasneženom trávniku až k vchodovým dverám ma nesie na chrbte. Opatrne ma spúšťa na zem na verande, ktorá bola z veľkej časti pred snehom ochránená. Z teraz už vlhkých svetlých vlasov si vytriasa snehové vločky a z mihalníc mu kvapká voda.

„Ďakujem.“ Usmievam sa na svojho silného, pekného manžela a som celá bez seba z tej náklonnosti, ktorú k nemu cítim. „Si môj hrdina.“

„Je mi potešením.“ A potom sa ukláňa. *Odpadávam*. Toto zamilované obdobie nášho manželstva si veľmi užívam.

Ethan si sťahuje vlnené rukavice a palcom pritláča na zvonček. Zvonenie sa rozozvučí po celom dome, ale ani po chvíli čakania nepočujeme k dverám smerovať žiadne kroky osoby, ktorá by nás vpustila dnu.

Ďalšou zvláštnosťou je, že na prízemí je totálna tma. Obaja sme videli, že na poschodí sa svieta, takže sme dúfali, že je niekto doma. Predpokladali sme, že je to Judy.

Keby tu však bola ona, tak na prízemí, no nie? Nebola by na poschodí v nejakej spálni. Na prízemí je mŕtvolne ticho.

„Možno sú doma majitelia,“ hovorí Ethan a napína krk, aby sa pozrel na týčiace sa sídlo.

„Možno...“

Na tom všetkom je však čudné ešte niečo iné. Na pozemku nie je žiadne auto. Niežeby som niečo videla. Samozrejme, v snehovej búrke by majiteľovo auto bolo pravdepodobne schované v garáži. Judy by asi v garáži neparkovala, takže skutočnosť, že jej auto nie je v dohľade, svedčí o tom, že neprišla.

Ethan ešte raz stláča zvonček, zatiaľ čo ja vyťahujem z kabelky telefón. „Od Judy nemám žiadne správy,“ hlásim. „Aj keď signál mi vypadol najmenej pred dvadsiatimi minútami, takže je možné, že sa nás pokúša kontaktovať práve teraz.“

Vyhrabáva z vrečka svoj vlastný telefón a mračí sa na displej. „Ani ja nemám žiadny signál.“

Z domu stále nič nepočuť. Ethan pristupuje k oknu vedľa dverí a prikladá si dlane k očiam, aby lepšie videl dovnútra. Krúti hlavou.

„Na prízemí určite nikto nie je. Je dosť možné, že ani v celom dome.“ Myká plecami. „Možno Judy nechala na poschodí rozsvietené, keď tu bola naposledy.“

To neznie ako Judy. Judy Teitelbaumová je absolútna profesionálka. Ukazuje ľuďom domy dlhšie, ako som ja na svete, a miesta, ktoré nám ukázala, nemali ani jednu chybičku. Ona sama ich musí drhnúť. Keď sme na nejakej prehliadke domu, bojím sa tam čohokoľvek dotknúť. Keby som niekde položila pohár bez podložky, mohla by som tým Judy privodiť mŕtvicu. Takže nie, nemyslím si, že by

odišla z domu a nechala by svietiť lampu na poschodí. No sama neviem prísť s iným vysvetlením.

Ethan si vyhrňa golier na huňatej bunde, zatiaľ čo ja sa objímam, aby som sa zahriala. „No, neviem, čo mám robiť. Zjavne tu nie je.“

Otrávene si povzdychnem. „Skvelé. Tak čo urobíme?“

„Počkaj...“ Oči mu padnú na podložku pod našimi nohami – je síce čiastočne zakrytá snehom, no je na nej napísané „Vitajte“ krásnym fontom písma. „Možno je tu niekde náhradný kľúč.“

Pod uvítacou rohožkou žiadny nie je, to by bolo príliš jednoduché. Pri dôkladnejšom hľadaní však objavujeme kľúč ukrytý pod kvetináčom neďaleko dverí. Na dotyk je ľadový a mierne vlhký.

„Takže...“ dvíham obočie na Ethana. „Pôjdeme dovnútra bez nej? Myslíš, že je to v pohode?“

„Mali by sme. Ktovie, ako dlho sa zdrží, a vonku mrzne.“ Chytá ma okolo pliec, akoby ma chcel chrániť. „Nechcem, aby si dostala zápal pľúc.“

Má pravdu. Potrebujeme úkryt, keďže nemáme signál a auto je čoraz viac zapadnuté v snehu. V dome budeme aspoň v bezpečí.

Vsúvam kľúč do zámky a počujem, ako sa otáča. Pokladám ruku na ľadovú kľučku. Pokúšam sa ňou otočiť, ale dvere sa ani nepohnú. Dočerta. Pozerám sa na kľúč, ktorý je stále vsunutý v zámke. „Myslíš, že je tam jazýček?“

„Ukáž.“

Ustupujem, aby to mohol skúsiť Ethan. Trochu trasie kľúčom a potom skúša kľučku. Nič. Na chvíľu odstupuje, potom znova chytí kľučku a celou váhou sa vrhne na ťažké drevené dvere. Dvere sa s hlasným výzganím otvárajú.

„Dokázal si to!“ *Môj hrdina. Odpadávam.*

V dome je absolútna tma. Ethan cvakne vypínačom na stene a mne sa zovrie žalúdok, keď sa nič nestane. No potom svetlá nad nami na chvíľu zablikajú a nakoniec sa rozsvietia. Vďaka bohu, elektrina funguje. Svetlo je tlmené. Niekoľko žiaroviek pravdepodobne vybuchlo, ale stačí to na osvetlenie toho rozľahlého obytného priestoru.

A mne padá sánka.

Po prvé, obývačka je obrovská a vďaka otvorenému pôdorysu mi pripadá ešte väčšia. Keďže sme posledné roky žili v byte na Manhattane, tak sa nám takmer každý dom zdá obrovský. No tento je obrovský ako *múzeum*. Je obrovský ako *letisko*. A hoci má sám osebe veľkú rozlohu, zdá sa oveľa väčší vďaka vysokým stropom.

„Ježiši,“ šepká Ethan. „Toto miesto je neveriteľné. Je ako katedrála.“

„Áno.“

„A požadovaná cena je taká *nízka*. Dom ako tento by mal mať štvornásobnú hodnotu.“

Hoci súhlasne prikyvujem, opäť ma zaplaví ten hnusný pocit. *V tomto dome sa stalo niečo strašné.*

„Možno je tu pleseň,“ hovorí zamyslene. „Alebo má nahovno základy. Predtým, ako niečo podpíšeme, by sme mali dať ten dom skontrolovať niekomu naozaj dobrému.“

Nereagujem. Nepriznávam, že tajne dúfam, že toto miesto je zamorené plesňou alebo sa rozpadá v základoch, alebo že existuje nejaký iný dôvod, pre ktorý by som mohla odmietnuť jeho kúpu bez toho, aby som znela ako nejaká bláznivá žena, ktorá nechce kúpiť dom, čo jej manžel zbožňuje, pretože má z neho *zlý pocit*.

A ešte niečo je na tomto dome zvláštne.

Je kompletne zariadený. V obývačke je rozkladacia pohovka, dvojmiestny gauč, konferenčný stolík a regály naplnené knihami až po samý vrch. Prechádzam k nádhernej hnedej koženej rozkladacej pohovke a prstom prebehnem po vankúši. Koža je tuhá, akoby vankúše nikto nepoužíval už celé veky, a môj prst je čierny od prachu. Je to prach, ktorý tu musí stáť už roky.

Niektoré domy, ktoré sme videli, boli zariadené, pretože v nich stále žili majitelia, ale tie domy aj vyzerali ako obývané. Tento dom tak nevyzerá. Na každom kúsku nábytku v obývačke sú vrstvy prachu. Napriek tomu je tu nábytok, ktorý by za sebou bežne človek nenechal, keď sa sťahuje. Cena toho koženého gauča sa pravdepodobne pohybuje v päťciferných cifrách. A kto by tu nechal všetky svoje knihy?

Aj podlaha vyzerá zaprášene, akoby po nej už dlho nikto nechodil. Dvíham zrak a všímam si husté pavučiny v každom kúte miestnosti. Takmer si viem predstaviť pavúky, ako sa plazia po tých pavučinách a čakajú, kým do mňa budú môcť zaboriť svoje tesáky.

Aj to je ďalší dôkaz, že Judy tu nebola. Ona by v žiadnom prípade nenechala dom taký zaprášený. A pavučiny? Ani náhodou. Je to proti jej viere.

Otáčam sa k Ethanovi a chystám sa na to upozorniť, ale jeho zaujalo niečo iné. Hľadí na obrovský portrét ženy visiaci nad kozubom. Na tvári má zvláštny temný výraz.

„Hej,“ hovorím. „Čo sa deje?“

Jeho bledé mihalnice sa trepcú. Vyzerá prekvapene, že zrazu stojím vedľa neho, akoby zabudol, že som tu. „Ehm, nič. Ja len... kto si myslíš, že to je?“

Nasledujem jeho pohľad smerom k portrétu. Je obrovský – v nadživotnej veľkosti. A žena na portréte je